

1
Temps de dir adéu

–Enguany no hi ha vacances, ni pensar-ho! Ja ens hem gastat prou diners amb el trasllat.

Daniela va callar. Sa mare havia pronunciat aquelles paraules d'una manera molt eixuta, quasi enfadada, per fer-li entendre que, d'aquell assumpte, ja no se'n parlava més. Adéu als dies alegres al càmping, adéu a les amigues de l'any passat, adéu a les hores eternes jugant a la platja!

I adéu, també, a les amigues del barri i als xiquets i les xiquetes de l'escola. La seua família abandonava Lugo i se n'anava a Vigo, amb el propòsit d'establir-se a la ciutat del sud. De ben poc li valia que els seus pares parlaren amb entusiasme del pis nou que

havien llogat, molt més gran que el de Lugo i amb un gran terrat des d'on es veia la mar. Ni tampoc que li repetiren una vegada i una altra els avantatges que tindrien a Vigo. L'única realitat era que al cap d'unes setmanes estaria en una casa nova, en una escola nova, en una ciutat nova. I no li'n quedava altra que resignar-se davant d'aquell canvi tan gran que amenaçava d'esborrar una bona part del seu món.

–Tenim la mudança contractada per a l'u d'agost i abans hem de recollir tota la vida que hi ha en aquesta casa. Serà cansat, ja tremole de pensar en la faena que ens queda per fer...

La mare li parlava amb aquell posat seriós, eixe que reservava només per als assumptes importants. Què li volia dir?

–Durant els pròxims dies, amb tantes coses a fer, no et podrem atendre. De manera que el pare i jo hem pensat que serà millor que passes la setmana a casa de la iaia. Quan ho tindrem tot arreglat al pis nou de Vigo, anirem a buscar-te.

–I també vindrà Marcos?

–No, Marcos ja és gran. Ens ha d'ajudar a fer el trasllat.

Com que va veure que la xiqueta feia cara de disgustada, sa mare va afegir, en un to més tranquil:

–No faces mala cara. Si només serà una setmana. A la iaia li agradarà veure't, quan hem parlat per telèfon m'ha dit que li feia molta il·lusió. I també hi

ha la tia Vero i Henrick. Crec que ho passaràs molt bé, ja ho veuràs.

Com que sa mare va donar per acabada la conversa, Daniela va abandonar la sala i va córrer a refugiar-se a la seua habitació. Es va estirar damunt del llit i es va deixar portar per la tristor que sentia. Va recordar un dia de Reis de feia uns quants anys, quan havia pogut construir un edifici altíssim amb les peces del joc d'arquitectura que li havien regalat. Ho havia aconseguit! Aleshores va arribar Marcos i, amb la punta del peu, va moure un dels ponts que sostenien l'edifici. La construcció sencera es va ensorrar a l'acte, i totes les peces quedaren escampades pel terra. Quina ràbia!

I ara li passava una cosa semblant amb la seua vida. Des que havia nascut, ja feia quasi nou anys, no coneixia una altra casa que la de Lugo. La seua habitació, els seus joguets, el pis per on podia caminar amb els ulls tancats sense xocar contra cap porta. I el barri, les amigues, l'escola, el parc... Tot allò que constituïa el seu món estava a punt de desaparéixer. Li'l canviarien per un de nou, del qual no sabia res.

Nervis, inquietud, por, disgust... Al cap de Daniela només bullien sentiments negatius. Comparada amb aquells canvis, la setmana que havia de passar a ca la iaia Matilde no li semblava gran cosa. No

li agradava anar-hi sola, i encara menys a una casa on només vivien adults. Sabia que s'alegrarien de veure-la i que la tractarien a cor què vols, cor què desitges. Però no seria una setmana de vacances; s'assemblaria més al fet d'entrar a una sala d'espera, com la del dentista, només per suportar el pas dels dies i esperar l'arribada del moment en què se n'hauria d'anar cap a Vigo.

Així i tot, s'estimava més estar-se a Mondoñedo. Almenys, retardaria una miqueta el trasllat a la nova ciutat, un territori desconegut on, ho sabia ben bé, s'hauria de sentir tan perduda com un astronauta en un planeta estrany.

